له مثبت پیغام سره ادبیات ۳
د ماشومانو او تنکیو ځوانانو لەپاره ځانګړې کیسې

ACKU

نیمګړی ماشوم

رڼا زرمتی

ACKU
نیمګړی ماشوم
رڼا زرمتی
پرله‌پسې شمېره: ۴۱۰

A Child with a Disability

Rana Zormaty

" نیمګړی ماشوم ډېر کوچنی و، نوم یې نه درلود، د همدې لپاره روزنتون ور ته د صابر نوم خوښ کړ. دی هلته هغه یوازینی ماشوم و چې پښې یې نه درلودې. د وخت په تېرېدو سره صابر چې غټېده، خپل حالت ته یې خواشیني زیاتېدله. "

توانا
برنامه‌ای برای نشر کتاب، ترویج فرهنگ کتاب‌خوانی و توسعه‌ی کتابخانه‌ها در افغانستان
ACKU Box Library Extension
ISBN 978-9936-646-26-1
9 789936 646261

د لوی او ښښونکي خدای په نامه

۴

له مثبت پیغام سره ادبیات

د ماشومانو او تنکیو ځوانانو لهپاره ځانګړې کیسې

نیمګړی ماشوم

رڼا زرمتی

◆ **انځورګر او د پښتې طرحه:** رستاقي او سحر
◆ **د پاڼو جوړونه:** رضا مرادي
◆ **د مخونو شمېر:** ۶۰
◆ **پرله‌پسې شمېره:** ۴۱۰
◆ **کچه:** ۱۳.۵ × ۲۱ سانتي‌متره
◆ **چاپ‌شمېر:** ۴۰۰۰ ټوکه
◆ **خپروونکی:** په کابل پوهنتون کې د افغانستان د معلوماتو مرکز (ACKU)
◆ **لومړی چاپ:** ۱۳۹۸ ل. (۲۰۲۰م) کابل – افغانستان
◆ **برېښنالیک(ایمیل):** publication@acku.edu.af
◆ **ویب‌پاڼه:** www.acku.edu.af
◆ **شابک:** ISBN: ۹۷۸-۹۹۳۶-۶۴۶-۲۶-۱

د پښتو ژبې ارزوونکي: محمد انور وفا سمندر، صدیق‌الله بدر او ارش ننګیال.

- تر نظر: د کاظم حمیدي رسا
- اجرایي شورا: عبدالوحید وفا، رشمي دانګل، فیض محمد نایاب-عطایي، بهار احمدي، عبدالستار اعظمي او محمد حامد نیازی.
- وېش: زینت‌الله قانت

- د چاپ حق خپروونکي له‌پاره خوندي دی.
- د کتاب له مطالبو څخه ګټه اخستل یوازې د ماخذ په یادولو سره مجاز دي.
- لیکوال د کتاب منځپانګې مسوول دی. منځپانګه په الزامي توګه د ACKU نظریاتو څرګندویي نه کوي.

یادونه:

د افغانستان د معلوماتو مرکز (ACKU) د ماشومانو او تنکیو ځوانانو د فکري روزنې او ماشوم ادبیاتو د پیاوړتیا په هدف، د داستان لیکلو دویمه ادبي سیالي ترسره کړه.

د ادبي جشنوارې ادارې، په دري او پښتو ژبو داستاني اثار ترلاسه کړل. وروسته ترلاسه شوي اثار تر ارزونې او څېړلو وروسته د ارزوونکې کمېټې له لوري غوره شول.

د اثارو په ارزونه او غوره کولو کې، د ارزوونکو دوو خپلواکو کمېټو په دوو پړاوونو کې، داستاني اثار وارزول. ټاکل شویو ادبي معیارونو ته په پام ، هر داستاني اثر ته امتیازونه ورکړل شول.

د افغانستان د معلوماتو مرکز د لا ډېر رڼښت او شفافیت په پار، فقط د دغې ادبي سیالۍ ترسره کېدو ته زمینه برابره کړې او د داستاني اثارو په ټاکلو کې یې کوم نقش نه‌درلود.

لس داستاني اثار(پنځه په پښتو ژبه او پنځه په دري ژبه) چې د «توانا» تنکي زلمي او ماشوم داستان ادبي جشنوارې په دويم دور کې غوره شول، د ادب برخې ایډیټرانو له لوري تر ادبي سمونو، رسامۍ، او پاڼه جوړولو وروسته، خپاره شوي دي.

په ټوله کې، د ادبي جشنوارې د دويم دور لهپاره ټول غوره شوي کتابونه ۴۰ زره ټوکه چاپ او د هېواد په ګوټ ګوټ کې وېشل کېږي.

د ادبي جشنوارې اداره

د توانا پروګرام ACKU

نیمگری ماشـــــوم

رەها زرمتی

نیمګړی ماشـــــوم

د ګاونـډي د کـور دروازه یـې پـه زوره ور وټکولـه. دروازه لـه لـږ ځنـډ وروسـته خلاصـه شـوه: «حمیـدې خـورې څـه شـوي؟ خیریـت خـو بـه وي؟»

د حمیـدې چـې مـخ پـه خولـو لونـد خیشـت و او سـاه یـې لنـډه، لنـډه کېدلـه، د ګاونـډي ښـځې تـه خپـل مبایـل ونیـو او ویـې ویـل: «زهـرا جانـې! خاونـد تـه مـې زنـګ ووهـه چـې کـور تـه راشي، زه هېـڅ ښـه نـه یمـه.»

هغـې حمیـده تـر مـټ ونیولـه او خپلـې کوټـې تـه یـې راوسـته. حمیـده وره تـه نـږدې پـر توشـکه کېناسـته. زهـرا پـه بېـړه بالښـت ورتـه کېښـود چـې ډډه ولګـوي. همـدا چـې حمیـدې تـه مخامـخ کېناسـته، پـه خنـدا یـې وویـل: «ښـه! اوس دې مبایـل راکـړه چـې خاونـد تـه دې زنـګ ووهـم.»

زهـرا پـه مبایـل کـې د شـاه محمـد شـمېره پیـدا کـړه او زنـګ یـې ورتـه

وواهـه. د زنـګ لـه تېرېـدو سره يـې وويـل: «شـاه محمـد وروره! سـلام، زه زهـرا يمـه، ستاسـو ګاونـډۍ. حميـده لـږه ناروغـه ده، بايـد روغتـون تـه ورسـول شي.»

همـدا چـې هغـه ورتـه وويـل، ژر بـه را ورسـېږي، مبايـل يـې بنـد کـړ خـو چـې ويـې ليـدل د حميـدې حالـت شـېبه پـه شـېبه نـور هـم خرابېـږي، سمدسـتي يـې د (۱۰۲) شـمېرې تـه زنـګ وواهـه او ويـې ويـل: «امبولانـس تـه اړتيـا لـرو، هيلـه ده چـې د خوشـحاليو مېنـې د ګلانـو کوڅـې درېيـم کـور تـه يـې راولېـږئ.»

مبايـل يـې د تاخچـې پـر سر کېښـود او د حميـدې خواتـه راغلـه چـې لـه وره سره يـې نـږدې پـر ديـوال تکيـه کـړې وه او د هـرې شـېبې پـه تېرېـدو لـه درده تاوېـده.

ژر يـې لـه هغـه ځايـه راپاڅولـه او د خپـل خـوب پـر تخـت يـې کېنولـه، بالښـت يـې ورتـه کېښـود او ويـې ويـل: «تـه لـږ وغځېـږه، سـودا مـه کـوه، اوس بـه امبولانـس را ورسـېږي.»

زهـرا غوښـتل لـه تخـت سره نـږدې کړکـۍ خلاصـه کـړي چـې د امبولانـس د (ټيـو، ټيـو، ټيـو، ټيـو) غـږ يـې واورېـد. پـه منـډه لاړه او د حويلـۍ دروازه يـې خلاصـه کـړه. دوه نارينـه او ښـځينه نرسان چـې شـنه کالي يې پـه غـاړه او شـنې خولـۍ يـې پـر سر وې لـه يـوې اوږدې تذکـرې سره لـه امبولانـس نـه را کښـته شـول.

ټـول د زهـرا پـه لارښـوونه هغـې کوټـې تـه ننوتـل چـې حميـده پـه کـې وه. نرسـانو تذکـره پـر ځمکـه کېښـودله.

يوې نرسې د حميدې تر تخرګو لاسونه تېر کړل، بلې نرسې بيا له دواړو پښو ونيوله او په تذکره کې يې په ارامه څملوله؛ نارينه نرسانو په بېړه تذکره را اوچته کړه او د امبولانس په خوا يې وځغاستل.

زهرا د خپل کور دروازه کلپ کړه او په امبولانس کې کښېناستله. خو ژر بېرته راښکته شوه او په بېړه کور ته ننوته. چې راووته، د حميدې مبايل يې په لاس کې و.

تاسې به پوهېږئ کنه چې دننه په امبولانس کې يو ډاکټر هم وي. هغه د ناروغانو راپور په روغتون کې د هغوی اړوند ډاکټر ته ورکوي. دلته هم هماغسې يو ډاکټر و، هغه ورته ژر اکسيجن چالان کړ، په ګوته کې يې يو قيتک ورکړ چې په انګرېزۍ کې ورته (Finger pulse oximeter) وايي.

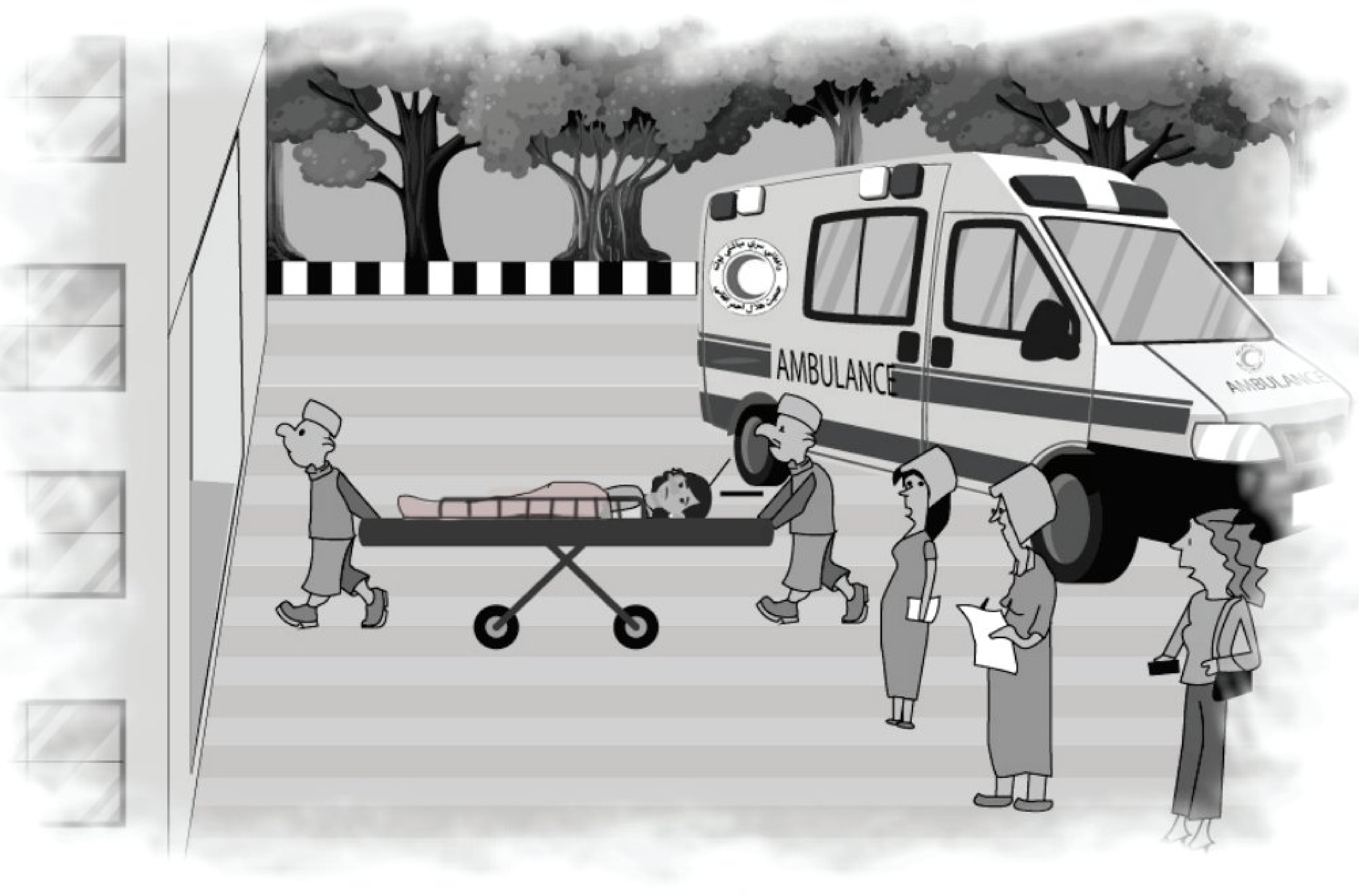

په هغې باندې يې د زړه ضربان معلوماوه. دې ډاکټر تر روغتونه پورې د حمیدې پالنه وکړه. کله چې روغتون ته ورسېدل نرسانو د امبولانس دروازه خلاصه کړه او ژر يې حمیده په تذکره کې کښته کړه، یوې نرسې بیا سېروم په لاس کې نیولی و او ورپسې يې منډې وهلې؛ ډاکټر چې په لاره کې کومه دوسیه جوړه کړې وه، هغه يې د حمیدې اړوندې ډاکټرې ته وسپارله او کومې مرستې يې چې ورسره کړې وې، هغه يې هم ورته وویل.

دا خبرې له اړوند ډاکټر سره د ناروغ په علاج کې مرسته کوي چې په دې پوه شي چې ناروغ کومه ناروغي لري او څه ډول يې باید درملنه وشي.

کله چې اړوندې ډاکټرې د حمیدې دوسیه وکتله، ژر يې هغه د عملیاتو کوټې ته، چې د ژغورنې کوټه نومېده، ولېږله.

د ژغورنې د کوټې ور بند او سور ګروپ يې روښانه شو، زهرا له کوټې نه د باندې یوې او بلې خوا ته تله راتله او د سور ګروپ د مړ کېدو انتظار يې ایسته؛ ځکه تر هغه پورې چې سور ګروپ نه وای مړ شوی، ډاکټران د ژغورنې له کوټې څخه نه راوتل او نه هم د کوټې دروازه خلاصېدله او نه هم زهرا ته پته لګېده چې د حمیدې روغتیایي حالت څنګه دی.

زهرا د ژغورنې کوټې مخې ته ولاړه وه او خپل لاسونه يې مروړل چې یوه نرسه له څو پاڼو سره راووته او دې ته يې وویل: «دا د عملیاتو پاڼې دي که امضا نه لرې، ګوته ولګوه.» زهرا په چورت کې لاړه، غوښتل يې چې شاه محمد ته زنګ ووهي خو ډاکترې ورته وویل:

عملیات خانه

«چورتونه پرېږده، وخت نشته، ناروغه باید ژر عملیات شي، کنه...»
هغې زړه نازړه له نرسې نه قلم راواخیست او پاڼې یې امضا کړې.
نرسه چې بېرته عملیات خونې ته ننوته، دا په دعاګانو سر شوه: «ربه ته مهربانه یې، په خیر یې خلاصه کړي». هره یوه شېبه وروسته یې سره څراغ ته کتل چې وبه یې لیدل روښانه ده، مخ به یې بلې خواته واړاوه. زړه یې تنګ شو، غوښتل یې بیا دالېز ګز و پل کړي چې د حمیدې د مبایل زنګ اوچت شو. مبایل یې غوږ ته کړ: «شاه محمده وروره ته یې... موږ روغتون ته راغلي یو، د بیا ژوند روغتون ته. حمیده اوس په دویم پوړ کې په عملیات خونه کې ده.»
هغې مبایل بند کړ او یوه ارامه ساه یې وکښله.
کرار کرار د ژغورنې کوټې له دالېز نه ووته او د روغتون د عمومي هال هغې کړکې ته ودرېده چې مخه یې د روغتون دروازې او عمومي سړک ته وه. ویې لیدل چې شاه محمد په خپل زوړ بایسکل پر وره راننوت.
عملیات لږ ځنډېدل. زهرا تر روغتونه پورې ټوله کیسه شاه محمد ته وکړه. شاه محمد ورته وویل: «خورې زه ویلو ته داسې څه نه لرم چې په هغه درنه مننه وکړم.»
زهرا ورته کړه: «ما داسې څه نه دي کړي چې مننه وکړې، خو که نه خپه کېږې زه به کور ته لاړه شم؛ ماشومان به مې له ښوونځي راغلي وي، هسې نه د وره شاته پاتې شي.»

لـه مخـه ښـې سره زهـرا پـه چټکـو ګامونـو لـه روغتـون نـه ووتـه. زهـرا بـه پرېـږدو چـې کـور تـه لاړه شي، خـو مـوږ بـه دلتـه لـه شـاه محمـد سره پـه روغتـون کـې پاتـې شـو، چـې څـه کېـږي، کـه څنګـه!؟

یـوه ګـړۍ وروسـته سـور ګـروپ مـړ او د ژغورنـې د کوټـې ور خـلاص شـو. ډاکټـران خپـل لاسماغوګان (دستکشـونه) لـه لاسـونو څخه ایسـتل او یـو یـو د ژغورنـې لـه کوټـې نـه راوتـل. شـاه محمـد لـه یـوې ډاکټـرې پوښـتنه وکـړه: «ډاکټـر صاحبـې! مېرمنـه مـې څنګـه ده؟»

ډاکټـرې ورتـه وویـل: «عملیـات سـخت وو، مېرمنـه دې الحمداللـه اوس ښـه ده. مبـارک دې وي اللـه پـاک یـو ښایسـته زوی درکـړی.»

شاه محمد چې له خوشحالۍ په جامو کې نه ځایېده، له ډاکټرې د خپلې مېرمن او زوی د لیدو اجازه وغوښته. ډاکټرې اجازه ورکړه خو ورته یې وویل: «لږ صبر وکړه، چې ستا مېرمن د ژوند کوټې ته بوځي، بیا یې وګوره.»

د ژوند کوټې ته ناروغان پس له عملیات نه راوستل کېږي، همدا چې یې حمیده د ژوند کوټې ته راوستله، شاه محمد یې لیدو ته ورغی؛ دواړه ښه خوشحاله وو چې زوی یې شوی. دا د دوی لومړی ماشوم و.

شاه محمد په زانګو کې پروت خپل ماشوم ته ور نږدې شو او روجايي يې له مخې نه لرې کړ؛ غوښتل يې هغه په غېږ کې ونيسي خو يو ناڅاپه يې چېغې کړې. ډاکټران راغلل چې پوه شي څه خبره ده. يوې ډاکټرې ترې وپوښتل: «خيريت دی، ولې چېغې وهې؟»

شاه محمد په لړزېدونکي غږ وويل: «د دې ماشوم خو پښې نشته.»

د دې خبرې له اورېدلو سره يې مېرمنه هم ژر له ځايه راجګه شوه او د ماشوم په ليدو په چيغو او کوکارو شوه. مشرې ډاکټرې ورته وويل: «ستاسو ماشوم همداسې پيدا شوی، پښې نه لري، الله همداسې پيدا کړی؛ موږ څه نه شو کولای.»

شاه محمد او حميدې به کله يو بل او کله ماشوم ته کتل. اخر په دې سلا شول چې ماشوم به همدلته پرېږدي. شاه محمد خپلې مېرمنې ته وويل: «همدا ښه خبره ده، نه يې وړو، موږ ته به يو عذاب وي.»

دوی ماشوم همالته پرېښود او له روغتون نه ووتل. نرسه چې کله د خارجېدو د فورم ډکولو لپاره کوټې ته راغله، ويې ليدل چې له ماشوم نه پرته بل څوک په کوټه کې نشته؛ په ټول روغتون کې يې پوښتنه وکړه خو هېچا ته نه و معلوم چې د ماشوم مور او پلار څه شول، ځمکې وخوړل که اسمان!

اوس به د روغتون خلک پرېږدو چې خپل لټون وکړي، موږ به د خوشاليو کلي ته سر ورښکاره کړو.

شاه محمد او حمیده چې د خوشحالیو مېنې ته راستانه شول، ویې لیدل چې په ونو ناست مرغان خاندي او خپلې وزرې په یو بل باندې وهي، داسې لکه چکچکې چې کوي. ونو په دوی باندې د خپلو پاڼو باران ووراوه، ګلانو مبارکیانې ورکړې: «د سیمې دوه درېیم کس ته ښه راغلاست وایو، ښه راغلاست!»

(حیران شوئ چې دا څه پېښه وشوه!؟ نو زه به یې درته ووایم، تاسې سر مه پرې خوږوئ.)

د خوشحالیو مېنه یوه ډېره، ډېېېېېره عجیبه مېنه ده، ډېر کم خلک په کې اوسېږي، دا مېنه مشر نه لري، د دې سیمې ساتنه ونې، ګلان او په ونو ناست مرغان کوي؛ دوی ته د دې سیمې د هرې کوڅې کور او په هغه کې د اوسېدونکو کسانو شمېر معلوم وي، بلې یې لا دا چې د دې مېنې ونې د انسانانو په څېر خبرې هم کولای شي. که څوک غلط کار وکړي، هغه ته سزا هم ټاکي. او له دې ټولو نه عجیبه دا چې د دوی غوسه ډېره خطرناکه وي.

مرغان د دې ونو استازي دي. دغه مرغان د هر ماشوم له زېږون سره ونو او ګلانو ته احوال ورکوي. دا چې نن یې احوال ورکړی و چې د شاه محمد او حمیدې په کور کې ماشوم زېږېږي، نو مشرې ونې ټولو ونو او ګلانو ته امر کړی و چې مېنې ته بې درکه ښکلا ورکړي.

همداسې هم وشول، ټولو ونو خپل ښاخونه لکه رسۍ یو بل ته وغځولې، یوې ونې د بلې ونې په ښاخ پورې خپل ښاخ داسې کلک وتاړه لکه چې چا اوږد تناو تړلی وي.

مېنه د شاه محمد په راتلو سره ډېره ښایسته شوې وه؛ مرغانو سندرې ویلې او خپلې وزرې یې سره جنګولې لکه چې څوک چکچکې ووهي. هر ګام به چې شاه محمد او حمیدې کېښوده نو ونو به له خپلو ښاخونو نه ور باندې پاڼې تویولې او هر ګل بوټي ته چې به ورسېدل هغه به ځان شرک تاو کړ او ګلان یې پرې شیندل، داسې لکه د یخ پر سر چې نجونې نڅا کوي.

د ښار ښایست ته ټول ګوته په غاښ پاتې وو خو کوڅې ته له نږدې کېدو سره ټول له ځان سره پسنېدل، یوه بل ته به وویل: «ماشوم یې په غېږ کې نشته، خدای مه کړه کومه بده پېښه نه وي شوې، دوی هم خپه روان دي.»

مشرې ونې پوښتنه وکړه: «شاه محمده! خیریت خو به وي ولې تاسو سره په غېږ کې ماشوم نشته؟»

شاه محمد ځواب ورنه کړ. مشرې ونې بیا پوښتنه وکړه: «شاه محمده! لکه چې وادې نه ورېدل. ولې ماشوم درسره نشته؟»

مرغان یې هم پر سر راوالوتل، په یوه شېبه کې یې ښځه او مېړمن چار چاپېره محاصره کړل او چېغې یې پرې وهلې: «ماشوم مو څه کړ ؟»

شاه محمد چې ډار شوی و، په بنده بنده ژبه یې ځواب ورکړ: «ماشوم... پیدا شو... خو...خو پښې یې نه درلودې... مور هم په روغتون کې پرېښود...ځکه... د هغه ....عمري ځور مو... نه شوای زغملی.» مشره ونه د دې ځواب په اورېدلو سخته په

غوسه شوه او ویې ویل: «تاسې هم ځانونو ته مور او پلار وایئ! وشرمېږئ چې یو معصوم ماشوم مو په روغتون کې یوازې پرې ایښی. ها! تاسو د الله نعمت چې اولاد دی په ځمکه وویشت نو تاسې به پس له دې دلته لکه د پردیو اوسېږئ. نه به له چا سره غږېږئ، نه به چېرته ځئ.»

مـشرې ونـې یـو سـوړ اسـوېلی وکېښ او پـه ډېـرې غوسـې یـې ورغبرګـه کـړه: «دا کار خـو مـو وکـړ خـو ډېـر ژر بـه پښـېمانه شئ او د دې کار سزا بـه دا ټـول ښـار ووینـي چـې سبا بـل څـوک داسـې د شرم کار ونـه کـړي.»

د مـشرې ونـې لـه دې خـبرې سره ټولـه مېنـه یخـې شـوه؛ خلـک چـې دبانـدې وو یـا دننـه پـه کـورو کـې، پـه هـر حالـت کـې چـې وو یخـې

شول. یو کس په خلاصه خوله په کوټه کې یخی شو، بل کس چې د کور دروازه یې خلاصوله او دوه کسه نور چې یو بل سره غوږ په غوږ خبرې کولې، یخی شول.

بس چې هر چا څه کول، په هماغه حالت کې یخی شول. بوټي او ونې ټولې وچې کلکې ودرېدلې، پاڼې او ګلان له خپلو ښاخونو نه داسې تويېدل لکه اوښکې چې له سترګو تويې شي.

مرغان په هوا کې یخی شول. شاه محمد او حمیدې به چې هرې خوا ته مخ واړوه، هغه خوا به یخی شوه، هر چا ته به چې ور نږدې شول، هغه به یخی شول.

ونو ته به یې چې څومره زارۍ کولې، د هغو د پاڼو تويېدل به چټک شول. په ټول ښار کې یوازې شاه محمد او حمیده یخی شوي نه وو، نور هرڅه او هرڅوک یخی شوي وو؛ دا څومره خلک چې یخی شوي وو، د دوی ټولو په وجود کې یوازې سترګې جوړې پاتې وې چې اوښکې ترې روانې وې.

د هغوی سترګو ته حمیدې او شاه محمد نه شوای کتلی، هېڅ یې نه شوای کتلی. کله چې خپل کور ته ورسېدل نو زهرا یې د خپل کور دروازې ته نږدې د ګلانو له ګېډۍ سره ولاړه ولیده چې یخی شوې وه.

د هغې له لاسه ګلان پر ځمکه تويېدل او له سترګو یې اوښکې روانې وې؛ کله چې دواړو د زهرا سترګو ته وکتل نو د

هغې مرستې او ستومانۍ ور په زړه شوې: «څنګه يې خپل ټول کار او ژوند پرېښود او له موږ سره يې مرسته وکړه، امبولانس ته يې زنګ وواهه، په روغتون کې سرګردانه ګرځېدله، ماشومان يې ښوونځي کې پرې ايښي وو او اوس هم زموږ د ښه راغلاست لپاره زموږ د کور مخې ته د ګلانو له ګېډۍ سره درېدلې. خو ګوره چې زموږ له لاسه يخې شوې او خوځېدلی نه شي.»

د زهرا سترګو پر دوی د افسوس اوښکې تويولې، کله به چې د دوی سترګې د زهرا په سترګو ولګېدې نو ژر به يې

کښته کړې ځکه د هغې په سترګو کې دوی ته یوه پوښتنه وه (آخر ولې، ولې مو داسې وکړل؟) د هغې له سترګو به یې چې خپلې سترګې بل خوا واړولې نو د زهرا ماشومان به یې ولیدل چې د چندرۍ د لوبې په حالت کې یخی شوي وو.
ژر خپل کور ته ننوتل ځکه نور یې د دې حالت د لیدلو وس نه درلوده.

د دواړو له لاسه د خوشحالیو له مېنې نه یخۍ جوړه شوې وه. وخت هم په کې تم شوی و. دا خو د خوشحالیو مېنې حال و، اوس به د بیاژوند روغتون ته لاړ شو چې له نیمګړي ماشوم سره څه پېښېږي او تقدیر هغه چېرته بیایي.
ښه نو کله چې نرسې په کوټه کې ماشوم یوازې ولید، ډاکټرانو ته یې احوال ورکړ. هغوی د معلوماتو له شعبې نه پوښتنه وکړه؛ خو هغوی هم نپوهېدل چې د ماشوم مور او پلار څه شول.
ډاکټران خپلو کې له سلا مشورو وروسته دې پرېکړې ته ورسېدل چې نیمګړی ماشوم یوه اوونۍ وروسته روزنتون ته وسپاري. مشرې ډاکترې نورو ته وویل: «کېدای شي چې مور و پلار ورپسې راشي، که رانغلل نو د روزنتون خلک چې راغلل هغوی ته به یې وسپارو.»

یوه اوونۍ وروسته د روزنتون کسان راغلل خو د ماشوم د مور او پلار درک ونه شو.

روغتون هم نور ماشوم نه شوای ساتلی ځکه نیمګړی ماشوم ډېر

وړوکی و او په روغتون کې پاتې کېدل ورته ښه نه و ځکه هلته هر ډول ناروغان راتلل، د دوی وېره دا وه چې کومه ناروغي يې ونه نيسي. د روزنتون کسانو هغه ماشوم له ځان سره يووړ.

تاسې خو به پوهېږئ چې روزنتون يعنې څه؟ هله شاباس ژوک به يې راته وواييې. آپرين تاسې ښه معلومات لرئ، خو لږ معلومات به زه هم درکړم. روزنتون داسې يو ځای دی چې هلته ماشومان روزل او ساتل کيږي. داسې ماشومان چې مور او پلار او يا هم خپل خپلوان نه لري چې ويې ساتي.

اوس نـو نیمگـړی ماشـوم هـم لـه همـدې ډلـې ماشـومانو څخـه و. پـه دې خـو وپوهېـدئ خـو دا هـم درتـه وایـم چـې روزنتـون داسـې یـو ځـای دی چـې ډېریـو ماشـومانو تـه مـور او پـلار هـم پیـدا کیـږي.

ځینـې کسـان چـې ماشـوم نـه لـري، روزنتونـو تـه ځـي، هلتـه چـې هـر ماشـوم یـې خـوښ شي، د اولاد پـه توگـه یـې غـواړي.

روزنتـون هـم ټـول قانـوني اسـناد ورتـه پـوره کـوي او ماشـوم د هغـوی د اولاد پـه نـوم هغـوی تـه ورکـوي. هغـه ماشـوم نـو سر لـه هماغـې ورځـې او نېټـې د هغـوی د اولاد پـه نـوم پېژنـدل کیـږي او کوچنـی ځـان تـه مـور او پـلار او د هغـوی مینـه پیـدا کـوي.

اوس چې مو روزنتون وپېژانده، راځئ چې پاتې کیسه را واخلو.

کلـه چـې د روزنتـون کسـانو نیمگـړی ماشـوم لـه ځـان سره یـووړ، هلتـه ماشـومانو او لویانـو پـه خواشـینۍ یـو بـل تـه وویـل: «دا ماشـومک وگـوره، دا خـو پښـې نـه لـري. جـان! خوارکـی بـه څنگـه پـه تکلیـف وي. چـې لـوی شي څومـره بـه خپـل حالـت تـه خواشـینی وي.»

نیمگـړي ماشـوم کـه خـبرې نـه شـوای کولـی خـو احسـاس خـو یـې د روزنتـون لـه لومـړۍ ورځـې د خلکـو پـه سـترگو کـې ځـان تـه یـو خـاص ډول زړه سـوی لیـده. نیمگـړی ماشـوم ډېـر کوچنـی و، نـوم یـې نـه درلـود، د همـدې لپـاره روزنتـون ورتـه د صابـر نـوم خـوښ کـړ.

دی هلتـه هغـه یوازینـی ماشـوم و چـې پښـې یـې نـه درلـودې. د وخـت پـه تېرېـدو سره صابـر چـې غټېـده، خپـل حالـت تـه یـې خواشـینې او اندیښـنه زیاتېدلـه.

د دې نیمګړتیا له کبله چا له صابر سره ملګرتیا نه کوله او نه یې هم لوبو ته پرېښوده. هغه به هره ورځ ګوښې په یو ګوټ کې په خپل ویلچیر کې ناست و. ویلچیر هغه ټیر لرونکې څوکۍ ده چې څوک پښې نه لري یا ګرځېدلی نه شي، پر هغه کښېني او ګرځي.

ده به تل له لرګیو جوړ شوي د ایسکریم کاشوغې ټولولې او له هغو نه به یې ځان ته د لوبو سامانونه جوړول. خو د روزنتون ماشومان به چې پرې رابرابر شول، جوړ کړي څیزونه به یې ور ړنګول او بیا به یې په زوره، زوره پرې خندل.

صابر به هېڅ هم ورته نه ویل او خپل لرګي به یې بېرته را ټول کړل او د څیزونو په بیا جوړولو به لګیا شو. یوه ورځ صابر له همدې لرګیو نه یو وړوکی کور جوړ کړ؛ په هغه کې یې دوې نانځکې چې یوه ته یې د هلکانو کالي او بلې ته یې د نجونو کالي ور اغوستي وو؛ په خاصو ځایو او ښېلو حالتونو کې ودرول. د کور مخې ته یې یو کوچنی پر څوکۍ کښېنولی و او د هغه ترڅنګه یې یوه نانځکه داسې په ګونډو کېنولې وه چې هغه کوچني ته یې په مینه مینه کتل .

صابر خپل جوړ کړي کور ته په کتو و چې د روزنتون مشر په مایکروفون کې اعلان وکړ: «یوه کورنۍ غواړي چې ماشومان وګوري، ټول ماشومان دې چمتو او د روزنتون انګړ کې منظم ودرول شي.»

د روزنتون ساتونکو د مشر په خبره ټول ماشومان چمتو کړل او

انګـړ تـه یـې را وایسـتل.

کلـه چـې هغـه کورنـۍ انګـړ تـه راغلـه، د ماشـومانو پـه لیـدو ډېـر خوشـحاله شـول او ټولـو تـه یـې پـه ځیـر، ځیـر وکتـل. ماشـومانو لـه هیلـو نـه پـه ډکـو سـترګو راغـلي سـړي او مېرمنـې تـه کتـل او پـه زړه کـې یـې ویـل: «کاش چـې مـا خـوښ کـړي. کاش!»

همـدا خـبره د صابـر پـه زړه کـې هـم ګرځېـده او پـه ډېـرو امېدونـو یـې ورتـه کتـل.

ښـځه پـه مینـه د ماشـومانو خـوا تـه ورغلـه او هـر یـوه ماشـوم تـه یـې پـه مینـه مینـه وکتـل. همـدا چـې سـترګې یـې پـه صابـر ولګېـدې پـر خپـل خاونـد یـې غـږ وکـړ: «هغـه پـه منـځ کـې ولاړ ماشـوم ډېـر ښـکلی او معصـوم دی، ډېـر مـې خـوښ شـو.»

سـړی د خپلـې ښـځې خـوا تـه ورغـی او پـه ځـیر یـې صابـر تـه وکتـل. بیـا یـې خپلـې ښـځې تـه مـخ واړاوه او ویـې ویـل: «کـه سـترګې دې ښـکلې نـه وای نـو دومـره ښـکلی ماشـوم بـه دې څنګـه خـوښ کـړی وای.»

دواړو وخنـدل او پـه خوشـحالۍ یـې د روزنتـون مـشر تـه مـخ واړاوه. هغـه تـرې وپوښـتل: «کـوم یـو مـو خـوښ شـو؟»

سـړي غوښـتل ځـواب ورکـړي خـو ښـځې وار ورنـه کـړ: «زمـوږ هغـه د تـورو سـترګو والا هلـک خـوښ شـو، هغـه پـه دویـم کتـار کـې چـې سـپین یخـن قـاق یـې اغوسـتی.»

د روغتـون مـشر ورتـه وویـل: «تاسـې ډېـر مهربـان خلـک یـئ، ډېـر ښـه

ماشوم مو خوښ کړی. په دې کار به الله پاک تاسو ته ډېر اجر درکړي.»

د روزنتون مشر هغوی خپل دفتر ته بوتلل او هلته يې اسنادونه ورته مخې ته کېښودل. همدا چې سړي غوښتل اسناد امضا کړي، ساتونکو ماشوم راوست. د روزنتون مشر وويل: «مبارک! دا هم ستاسو ګلالی ماشوم.» سړي همدا چې صابر ته وکتل، اسنادونه يې له لاسه پر ځمکه وغورځېدل او په غوسه يې وويل: «موږ خو روغ ماشوم خوښ کړی و.»

د روزنتون مشر ورغبرګه کړه: «دا هلک هم روغ دی، هم لايق او

هـم بـا ادبـه؛ یـوازې لـه زنګنـو کښـته پښـې نـه لـري او بیـا تاسـو خـو همـدا ماشـوم خـوښ کـړی و.»

سـړي وویـل: «زمـوږ سـالم او پـه وجـود روغ ماشـوم پـه کار دی؛ نـه نیمګـړی.»

ښـځې وروځـې پورتـه واچولـې او پـه ملنـډو یـې وویـل: «هغـه مـو د نـورو ماشـومانو پـه منـځ کـې پـټ درولـی و چـې ښـکاره نـه شي پـه ویلچـیر کـې ناسـت دی او کـه پـر خپلـو پښـو ولاړ دی. کـه راکـوئ یـو روغ ماشـوم راکـړئ، دا هلـک مـو پـه درد نـه خـوري.»

د روزنتـون مـشر د بـل ماشـوم د خوښـولو لپـاره لـه سـړي او مېرمـن سره یـې لـه دفـتر نـه انګـړ تـه ووت. د ټولـو پـه وتـو سره صابـر یـوازې پاتـې شـو، خپلـو پښـو تـه یـې وکتـل؛ اوښـکو یـې پـر مـخ بـاران جـوړ کـړ او پـه ژړا ژړا یـې د خپـل ویلچـیر ټیرونـو تـه لاسـونه واچـول، چټـک چټـک یـې تـاو کـړل او د روزنتـون لـه ادارې ووت.

د دروازې شـاته چـې کـوم ماشـومان ولاړ وو او هـر څـه یـې اورېـدلي وو، ملنـډې یـې وکـړې: «کورونـه دې جـوړول! ګومـان دې و چـې مـور او پـلار بـه پیـدا کـړې! خـو د هیچـا هـم تـه نـه یـې پـه کار، مـوږ ټـول بـه لاړ شـو خـو یوازېنـی کـس چـې ټـول عمـر بـه دلتـه پاتـې شي، هغـه بـه تـه یـې.»

صابـر خپـل ویلچـیر نـور هـم ګړنـدی کـړ او د روزنتـون لـه دروازې ووت. هغـه همداسـې پـه مـخ روان و او د هـرې شـېبې پـه تېرېـدو یـې ویلچـیر ګړنـدی کاوه. پـه لاره کـې وربانـدې تېـز بـاران و اورېـده، ډېـر تېـز بـاران،

اسمان داسې تالنده او برېښنا کوله لکه چې پر چا ښه په غوسه وي. باران نه و، سم توپان و. صابر په ویلچیر کې په تګ تګ کې سلګۍ وهلې او یو دم به په چیغو شو.

د هغه له چیغو سره به تالنده او برېښنا ګډه شوه او د هغه چیغې د چا تر غوږو نه رسېدې.

باران چې ډېر په تنګ کړ، د یو دېوال خوا کې یې ویلچیر ودراوه. سوچونو په مخه کړ. د روزنتون د ماشومانو خبرې یې مغزو کې انګازې وکړې: «ته به ټول عمر په روزنتون کې پاتې یې، مور به کورونه پیدا کړو او د ښه ژوند خاوندان به شوو.»

هغه خبره یې هم په زړه شوه چې یوه ورځ د روزنتون مشر ورته

کـړې وه: «کلـه چـې تـه بـې پښـو پیـدا شـوې، مـور او پـلار دې لـه دې وېـرې چـې تـا بـه ځنګـه لویـوي، پـه روغتـون کـې پرېښـودې، بیـا روغتـون مـوږ تـه وسـپارلې.»

لـه دې خـبرې سره یـې یـوه جټکـه وخـوړه او لـه ځـان سره یـې وویـل: «روزنتـون تـه نـه ځـم خـو چېرتـه لاړ شـم؟ مـور او پـلار چـې قبـول نـه کـړم بـل څـوک بـه مـې څـه قبلـوي.»

شـاوخوا تـه یـې وکتـل، ځـای نااشـنا وربښـکاره شـو، لـه ځانـه یې وپوښـتل: «نـه پوهېـږم چېرتـه راغلـی یـم، لاره هـم نـه ده را معلومـه، کومـې خـوا تـه لاړ شـم.»

همـدې سـوچونو کـې یـې ناڅاپـه د یـوې پیشـۍ زګېـروي واورېـدل. هاخـوا دېخـوا یـې سـترګې واړولـې. نـږدې د یـوې ونـې لانـدې یـوه پیشـۍ ټپـي حالـت کـې پرتـه وه. پـه ویلچیـر کـې د هغـې خـوا تـه لاړ. د ونـې لـه ځوړنـد ښـاخ څخـه یـې څـو پاڼـې وشـکولې او لـه ویلچیـر نـه یـې ځـان ښـکته ګـوزار کـړ. پاڼـې یـې د هغـې پـه پښـه کښـېودلې او خپـل د غـاړې دسـتمال یـې تـرې تـاو کـړ. د پیشـۍ درد چـې کـم شـو، صابـر تـرې پوښـتنه وکـړه: «پیشـۍ ګلـې! پښـه دې څنګـه زخمـي کـړې؟»

پیشـۍ ورتـه وویـل: «وه د خـدای نیـک بختـه! دا پوښـتنه پرېـږده، خپـل حـال دې ووایـه.»

د صابـر هـم چـې زړه ډک و، لـه پیلـه تـر پایـه پـورې یـې ټولـه کیسـه ورتـه وکـړه. پیشـۍ وویـل: «وه د خـدای نیـک بختـه! دا خـو درسره ډېـر غلـط کار شـوی خـو تـه یـې پـروا مـه کـوه؛ راځـه! زه بـه تـا داسـې ښـار

ته بوځم چې هېڅکله به هم په کې د نیمګړیتوب احساس ونه کړې.»

پیشي له دې خبرې سره درې ځلې خپله پښه په ځمکه وټپوله. صابر حیران، حیران ورته کتل چې یو وار د دوی مخې ته یوه لویه بېړۍ کېناسته. پېشۍ صابر ته مخ واړاوه او ورته یې وویل: «راځه په دې بېړۍ کې سپور شه.»

صابر هم نورې پوښتنې ونه کړې او بېړۍ ته وخوت، پېشي بېړۍ ته وویل: «والوځه!»

بېړۍ په هوا شوه، ډېره پورته والوتله، بېخي ډېره پورته، له پاس نه

صابر ته د لاندې ځمکې ښکلا حیرانوونکې وه. ډېری دومره پورته والوتله چې له هغه ځای نه ځمکه د یوې وړې مندکې په شان ښکارېده. ډېری تر ډېره وخته په هوا کې وه.

همدا چې په ځمکه کښېناسته، پېشۍ صابر ته وویل: «وه د خدای نېک بخته! راځه را کښته شه، ورسېدو. پس له دې ستا ښار دا حیرانوونکی ښار دی؛ دلته به ته هېڅکله هم ځان نیمگړی نه گڼې.»

صابر چې کله شا او خوا ته سترگې وغړولې نو د ښار د منظرې په لیدو یې سترگې ځلور شوې.

دې ښار بل ډول ښایست درلود. منځ کې یې یو اوږد سیند بهېده، د سیند دواړه خواوې ډېرې سمسورې وې.

په دې حیرانوونکي ښار کې هر ډول خلک اوسېدل، هم د بدن په غړو بشپړ او هم نیمگړي. هر یو په خپل کار بوخت و. چا ښکلي ښکلي انځورونه ایستل، چا کالي گنډل، چا سپورټ کاوه، چا یو څه چا بل څه خو کوم څه ته چې صابر په چورت کې تللی و، هغه دا و چې دا ټول کارونه په بدن نیمگړي کسانو کاوه.

د یوې انځورگرې چې لاسونه نه وو، قلم یې په پښو نیولی و او په یوې لویې تختې باندې یې چې سپین کاغذ پرې ټک وهل شوی و، انځورگري کوله. د بلې چې چپه پښه او ښی لاس نه و، هغې په چمن کې په چپ لاس او ښۍ پښې په ماشین خیاطي کوله. هغه دې هرڅه ته په حیرانۍ کتل چې پېشۍ ورباندې غږ وکړ: «وه د

خـدای نېـک بختـه! ښـار دې خـوښ شـو او کـه نـه؟»
صابـر ورتـه وویـل: «هـو! ښـار ډېـر ښایسـته دی خـو دا کسـان څنګـه کولـی شي چـې کار وکـړي؟»
پېشـۍ ځـواب ورکـړ: «وه د خـدای نېـک بختـه! همـدا خـو د دې ښـار کـمال دی، دې ښـار تـه ټـول راغـلي خلـک تـا غونـدې وو؛ خـو ورو ورو یـې خپـل ځـان وپېژانـده او کلـه یـې چـې ځـان وپېژانـده نـو خپلـې پټـې وړتیـاوې یـې پیـدا کـړې؛ دا دی لکـه نـن چـې ګـورې هـر یـو پـه یـو څـه کـې تکـړه دي.»
پیشـۍ د صابـر پـر ولي لاس کېښـود او ورغبرګـه یـې کـړه: «فکـر مـه کـوه، دا ښـار بـه تـا تـه هـم سـتا وړتیـا در وښـیي. دا حیرانوونکـی ښـار دی ټـول خلـک یـې خپلـو وړتیـاوو تـه حیـران کـړي، تـا بـه هـم حـیران کـړي. اوس نـو همدلتـه ژونـد کـوه.»
صابـر هـره ورځ د ځـان پـه اړه فکـر کاوه چـې دی کـوم کار کولـی شي، ځکـه ده د ځـان پـه اړه هېـڅ معلومـات نـه درلـودل او پـه هېـڅ کار کـې یـې برخـه نـه وه اخیسـتې.
یـوه ورځ چـې د سـیند تـر غـاړې پـه چمـن کـې ناسـت و او وړې تیـږې یـې سـیند تـه اچولـې، انځورګـرې وربانـدې غـږ وکـړ: «صابـره! وه صابـر ګلـه! زمـا انځـور تـه وګـوره!»
صابـر چـې مـخ ور واړاوه نـو پـه انځـور بانـدې یـې سـترګې ولګېـدې. انځورګـرې ورتـه انځـور هسـې ایسـتلی و لکـه څنګـه چـې دی ناسـت و او وړې وړې تیـږې یـې سـیند تـه ګوزارولـې. صابـر د دې انځـور پـه لیدلـو

ډېر خوشحاله شو او ويې ويل: «واه ه ه! دا لکه چې زه يم؟»
انځورگرې ورته کړه: «هو دا ته يې. ډېر په فکر کې ډوب وې، ما ويل راځه چې يو انځور دې وباسم.»
پس له هغې ورځې صابر له انځورگرې سره ملگری شو. صابر به چې د انځورگرې دا وړتيا ليده په فکر کې به ډوب شو او د روزنتون د ښوونځي وخت به يې ور په زړه شو.
رايا‌د يې شول چې يوه ورځ په ښوونځي کې د لاسي کار جوړولو ورځ وه، ټولو ماشومانو لاسي شيزونه جوړول. ده هم د فوټبال يو وړوکی د لوبو ميدان جوړ کړی و او په هغه ميدان کې يې له کاغذونو نه ډېر په مهارت کوچني کوچني په وجود نيمگړي ماشومان له روغو ماشومانو سره د لوبو په حالت کې درولي وو. ځکه د ده د فوټبال لوبه خوښېده او روزنتون کې به هره ورځ ماشومانو همدا لوبه کوله خو دی يې ورته نږدې نه پرېښوده.
له همدې کبله ده د لوبو ميدان د لاسي کار جوړولو په ورځ جوړ کړی و. خو مخکې له دې چې هغه لاسي کار ښوونکی وگوري نورو ماشومانو ورته مات کړی او ورته يې ويلي وو: «ته زموږ په شان نه يې او نه هم موږ سره لوبې کولی شې. نو داسې بې ځايه خوبونه مه وينه.»
د انځورگرې ناڅاپه غږ صابر له فکرونو نه را وايست: «بيا د څه شي په اړه فکر کوې؟»
صابر ورته وويل: «هيڅ، د روزنتون د ښوونځي وخت مې را په زړه

شـو.»

انځورګرې وويل: «ښااااا! ته ښوونځي ته هم تللی يې؟»

صابر ورغبرګه کړه: «هو.»

انځورګرې وپوښتل: «نو د ښوونځي کيسې دې راته وکړه.»

صابـر ورتـه وويـل: «زمـا ښـوونځی پرېـږده، تـا لـه يـوې لويـې پوښـتنې سره مـخ کـړی يـم.»

انځورګرې په حيرانۍ وپوښتل: «هغه څنګه؟»

صابـر وويـل: «تـه لاسـونه نـه لـرې او بيـا هـم انځوګـري کوې، دا ښـکلي انځورونـه څنګه باسـې؟»

انځورګـرې ورتـه وويـل: «زه چـې پـه کومـه ورځ دې ښـار تـه راغلـم، پوهـه شـوم چـې اللـه پـاک کـه مـوږ تـه د بـدن کـوم غـړی کـم راکـړی، د هغـه پـه بـدل کـې يـې داسـې څـه راکـړي چـې د هغـه پـه پېژندلـو او پيـاوړي کولـو ټـول خلـک ځـان تـه حيرانولـی شـو.» انځورګـرې غـاړه تـازه کـړه او پـه ويـاړ يـې وويـل: «زمـا لاسـونه نـه وو، مګـر کوښـښ مـې وکـړ او زيـار مـې وايسـت چـې لـه پښـو نـه لکـه لاسـونو کار واخلـم.»

انځورګـرې تـر لـرې لـرې شاوخوا غرونـو او ځنګلونـو تـه وکتـل او بيـا يـې ورغبرګـه کـړه: «لـه طبيعـت او ښـکلا سره ډېـره مينـه لـرم. دې مينـې ورتيـا راکـړې چـې پـه نيمګـړي ځـان انځـور ګـري وکـړم. ډېـره خـواري مـې وکـړه او هـر انځـور مـې لـه بـل نـه ښـه وايسـت.

د خـدای شـکر دی نـن پـه نـړۍ کـې خلـک مـا د خپلـې انځورګـرۍ لـه کبلـه پېـژني. تـه هـم پـه ځـان کـې هغـه استعداد پيـدا کـړه چـې ورتيـا

پـه کـې لـرې. دا ښـه نـه ده چـې هـره ورځ د سـیند تـر غـاړې نهیلـې کښـېنې؛ دا د فرصتونـو دنیـا ده، تـه هـم یـو کار پـه کـې ځـان تـه وګـوره. دا فرصـت لـه لاسـه مـه ورکـوه.»

دې خـبرو پـه صابـر ډېـر اغېـز وکـړ. څـو ورځـې او شـپې یـې پـه دې فکـر وکـړ چـې څـه کولـی شي.

همـدې چورتونـو کـې و چـې یـو ناڅاپـه تالنـده او برېښـنا شـوه او بـاران پـه ورېـدو شـو. بـاران دومـره تېـز و چـې د ښـار ټولـو خلکـو یـوې او بلـې خـوا تـه منـډې وهلـې، حیـران پاتـې وو چـې چېرتـه ځانونـه پـټ کـړي. ځکـه پـه دې ښـار کـې هېڅکلـه بـاران نـه و شـوی.

تاسـې بـه پوښـتئ چـې ولـې خپلـو کورونـو تـه نـه تلـل. ښـه پوښـتنه ده خـو دلتـه هېڅـا کـور نـه درلـوده؛ چـې د هـر چـا چېرتـه زړه وشـو، هلتـه بـه اوسـېده او ویـده کېـده.

ټـول خلـک لـه بـاران نـه د ونـو لانـدې ودرېـدل. لـه بـاران سره د سـیند اوبـه هـم ډېـرې زیاتـې شـوې. آن د خلکـو پښـو تـه ورسـېدې؛ خلکـو ځانونـه پـه ونـو پـورې کلـک ونیـول چـې اوبـه یـې پـه مخـه نـه کـړي. صابـر د ونـې جوړښـت تـه پـه ځیـر، ځیـر وکتـل. کلـه چـې بـاران ودرېـد صابـر لـه ټولـو خلکـو نـه وغوښـتل چـې ورتـه ښـه ډېـر لرګـي راوړي. ټولـو تـرې پوښـتنه وکـړه: «پـه لرګیـو بانـدې څـه کـوې؟»

صابر وویل: «تاسې یو ځل ما ته لرګي راوړئ بیا به پوه شئ.»

ټولـو ورتـه ښـه او ډول ډول لرګـي راوړل. صابـر لـه خلکـو هیلـه وکـړه چـې دی یـوازې پرېـږدي. ټـول لاړل. صابـر پـه لرګیـو کار شروع کـړ او

یو ډېر ښکلی وړوکی کور یې جوړ کړ. بیا یې په ټولو غږ وکړ: «راشئ وګورئ چې ما څه جوړ کړي؟»

هغوی چې راغلل او له لرګیو څخه جوړ کړی کور یې ولید، حیران وو چې دا څه شی دی؟ صابر ورته وویل: «مه حیرانېږئ، دا کور دی. په دې ښار کې هر څه شته خو کورونه نشته. ما په دې کار سره وغوښتل چې تاسې هر یو ځان ته یو کور ولرئ.»

خلکو ورته وویل: «موږ ته د کور حاجت نشته، موږ غواړو همداسې په آزاده فضا کې ژوند وکړو.»

صابر وویل: «نه داسې مه وایئ! له دې وروسته تاسې باید کور ولرئ ځکه چې تر اوسه دلته باران یا توپان نه و شوی. هغه متل مو نه دی اورېدلی چې وایي (منګی هر وخت نه ماتېږي.) ګورئ تاسو ګومان کړی و چې هېڅکله به دلته باران نه کېږي مګر نن وشو. که کورونه وای ټول به خپلو کورونو ته تللي وئ او هلته به پټ شوي وئ.»

کله چې د ده خبرې د حیرانوونکي ښار مشر ته ورسېدې، خلکو ته یې وویل: «له صابر سره د کور په جوړولو کې مرسته وکړئ، هر څه یې چې په کار وي، هغه ورته چمتو کړئ.»

خلکو د مشر خبره ومنله او له صابر سره مرستې ته چمتو شول. ټولو هغه څه کول چې صابر ورته ویل.

په پای کې چې کله کور جوړ شو، صابر وویل: «اوس د ګلانو ښاخونه په دې لرګیو تاو کړئ.»

د شپې تیاره خپره شوې وه او ټول ډېر ستړي وو، صابر ورته وویل: «زموږ کار خلاص دی، اوس کولی شئ چې ویده شئ.»

ټول لاړل او هرې خوا ته لکه پخوا په آزاده فضا کې ویده شول خو صابر ټوله شپه د ګلانو ښاخونو ته اوبه ورکولې. کله چې سهار خلک را ویښ شول، د کور ښکلا ته ګوته په غاښ پاتې شول؛ د ښار مشر چې کله د کور لیدو ته راغی، ویې ویل: «دا خو ډېر ښایسته کور دی. ماشاءالله! ستا لاسو کې جادو دی، دا هغه وړتیا ده چې الله یوازې په تا لورولې ده.»

کور ډېر ښایسته ښکارېده. په یوه شپه کې ښاخونو غوټۍ کړې وې او ټول کور په ګلانو پوښل شوی و. د ښار مشر صابر ته وویل چې په همدې ډول نور کورونه هم جوړ کړي. صابر د لومړي ځل

لپاره د خپل کار له کبله ښې خبرې اورېدې او ډېر ورته خوشحاله و. هغه د ښايسته نقشو د جوړولو لپاره شپه او ورځ پر ځان يوه کړه او په کم وخت کې يې ډېر کورونه جوړ کړل.

يو کال وروسته چې د ښار مشر د صابر ليدو ته راغی، د ګڼو ښکلو کورونو په ليدو ګوته په غاښ شو. د صابر لاسونه يې ښکل کړل او ورته يې وويل: «تا زما ښار ته بله ځېره ورکړه، کورونه دې په ګلانو وپوښل. داسې کورونه به په هېڅ بل ښار کې نه وي، ته ډېر تکړه هلک يې، پس له دې همدا کار کوه چې نور هم په کې تکړه شې.»

صابر ته د انځورګرې خبره ور ياده شوه: «ته په ځان کې پټه وړتيا پيدا کړه، بيا به ډېر لوړ مقام ته ورسېږې.»

په دې شېبه کې انځورګره هم د هغه خواته راغله او په وياړ يې ورته وويل: «همدا ستا وړتيا ده چې تا به ډېر لوړ ځای ته ورسوي.»

صابر پر خپل کار په نقشه جوړولو اخته و چې پېشی راغله او ورته يې وويل: «وه د خدای نېک بخته! راځه چې مشر غوښتی يې.»

صابر وپوښتل: «ولې؟ څه مې کړي؟»

پيشو ځواب ورنه کړ، صابر فکر کاوه چې حتما کوم ناسم کار يې کړی چې مشر غوښتی دی. صابر رنګ الوتی، مشر ته ورغی. مخکې له دې چې مشر ورته څه ووايي، ده وويل: «د حيرانوونکي ښار مشره، بخښنه غواړم که ما نه څه تېروتنه شوې وي!»

مشر ورته وويل: «ولې بخښنه غواړې تا خو کومه تېروتنه نه

ده کړې، ما د دې لپاره را وغوښتې چې غواړم تا یوې مسابقې ته ولېږم.»

صابر وویل: «مسابقه! د څه شي مسابقه؟ زه به په کې څه کوم؟»

د ښار مشر ورته وویل: «نن مې په ورځپاڼو کې ولوستل چې یوه لویه نړیواله مسابقه ده او له هر ګوټ نه خلک په کې ګډون کولی شي. سیالي کوونکي هلته خپلې وړتیاوې ښکاره کوي او ګټونکي ته د سرو زرو مډال ورکول کېږي. ومې غوښتل چې زموږ له ښار نه ته په دې سیالۍ کې برخه واخلې. ته هلته د کور په جوړولو کې خپله وړتیا ښکاره کړه او د سرو زرو مډال ترلاسه کړه.»

صابر حیران و. نپوهېده چې څه ووایي، تر ډېر سوچ وروسته یې وویل: «زه! زه کله دومره تکړه یم، هلته به ډېر تکړه تکړه کسان راځي، ته خو ګورې چې زه نیمګړی یم، ما به کله هلته پرېږدي.

زموږ په روزنتون کې هم چې مسابقې کېدلې د روزنتون کسانو نه پرېښودلم چې په کې ګډون وکړم.»

صابر په چورت کې لاړ او تر یوې شېبې چوپتیا وروسته یې وویل: «زما همزولو به ویلې، دا مسابقې ستا لپاره نه دي ته په کې ګډون نه شې کولی؛ په مسابقو کې ګډون څه چې له نږدې مې لیدلې نه دي.»

صابر ته لکه چې څه ور یاد شوې وي، په خوشالۍ یې د ښار مشر ته وویل: «قربان که زما منې انځورګرې ملګرې ته مې ووایه چې ګډون په کې وکړي، هغه له ما نه ډېره تکړه ده. خامخا به د سرو زرو مډال وګټي.»

مشر ورته وویل: «خبرې دې خلاصې شوې؟»

صابر ځواب ورکړ: «هو!»

هغه ورغبرګه کړه: «دا مسابقه د تنکیو هلکانو لپاره ده، کله چې د تنکیو نجونو لپاره وشوه، بیا به دې انځورګره ملګرې په کې ګډون وکړي، اوس به ته په کې ګډون کوې. او هو، په دې هم باید پوه شې چې د روزنتون کسان ستا په وړتیا نه پوهېدل خو زه دې هم په وړتیا پوهېږم او هم په هغه پوره باور لرم، دا مسابقه پرته له تا نه بل هېڅوک نه شي ګټلی.»

مشر د صابر خواته راغی، هغه یې پر ولي وټپاوه: «ته دا فکر مه کوه چې نیمګړی یې بلکې ته داسې وګڼه چې تر هر چا ښه یې او نن یې ورځ ده چې نړۍ ته خپل ځان او خپله وړتیا ښکاره کړې. خلک باید تا ستا له وړتیا نه وپېژني.»

د ښار مشر امرانه لهجه خپله کړه او ويې ويل: «بس سر له نن نه خپل چمتووالی نيسه. ځکه مسابقه دوه اوونۍ وروسته پيلېږي، څومره چې کولی شې تمرين کوه، هر څه ته چې اړتيا ولرې زه يې درته چمتو کوم.»

صابر خپل جوړ کړي کور ته راغی او په چورت کې ډوب شو. انځورګره ملګرې يې راغله او ورته يې وويل: «ولې داسې په چورت کې ناست يې، ته خو بايد خوشحاله اوسې چې يوه لويه نړيواله مسابقه کې برخه اخلې، له دې موقع نه ګټه واخله، کوښښ وکړه او خلکو ته ځان ور وپېژنه چې بيا څوک درته نيمګړی ونه وايي.»

انځورګره چې ځيره شوه صابر لا هم په ژور چورت کې ډوب دی او يو ډول ډار لري نو ورته يې وويل: «ته ولې تل دومره د يو څه په اړه بې ځايه چورتونه وهې، ته بايد وپوهېږې چې په چورتونو څه لاس ته نه درځي؟»

صابر خپله اندېښنه ورسره شريکه کړه: «ما دا څيزونه په روزنتون کې هم جوړول خو هلته به مې همزولو ور پورې ملنډې وهلې او هغه يې ماتول...»

لکه چې څه يې په زړه کې تېر شوي وي، ويې ويل: «هغه بله ورځ دې رانه د ښوونځي په اړه پوښتنه وکړه، نن به يې درته ووايم: يوه ورځ مو په ښوونځي کې د لاسي کار مسابقه وه، هر چا يو څيز جوړاوه. نو ما هم په همدې لرګيو باندې د فوټبال د لوبو يو ميدان جوړ کړ. په هغه کې مې له کاغذونو نيمګړې او روغې نانځکې جوړې کړې، چې په ګډه يې لوبې کولې. ما غوښتل د دې لاسي

کار پــه مرســته ځــان تــه ملګــري پیــدا کــړم او د خپــل زړه خــبره ورتــه وکــړم. خــو تــه پوهېــږې راسره څــه وشــول؟» انځورګــرې وپوښــتل: «نــه، نپوهېــږم، څــه وشــول؟»

صابــر ورتــه د هغــې شــېبې کیســه وکــړه: «مخکــې لــه دې چــې هغــه د لوبــو جــوړ کــړی میــدان مــې ښــوونکی وګــوري، همــزولي مــې راغلــل او هغــه یــې راتــه مــات کــړ. هغــوی راتــه وویــل چــې تــه زمــوږ پــه شــان نــه یــې او نــه هــم مونږ سره لوبــې کولــې شي.»

نــو اوس تــه ووایــه، زه پــه مســابقه کــې څنګــه ګــډون وکــړم؟ کلــه چــې څــوک مــا پــه ملګرتیــا نــه قبلــوي، زمــا وړتیــا بــه څنګــه ومنــي.»

انځورګــره چــې پوهــه شــوه، صابــر پــه اسانــۍ غــاړه نــه ږدي، ویــې وویــل: «زه بــه تــا تــه یــوه کیســه وکــړم، خــو تــه بــه ورتــه پــه غــور غــوږ نیســې.»

صابر چې ورسره ومنل، انځورګره لګیا شوه: «په نړۍ کې پنځه براعظمونه دي چې یو په کې امریکا نومېږي. امریکا د نورو براعظمو غوندې ډېر لوی دی؛ ډېر هېوادونه لري، د دې براعظم یو هېواد د همدې براعظم په نوم یادېږي یعنې امریکا. په دې امریکا کې ډېر ولسمشران تېر شوي دي. خو خاص ولسمشر یې پوهېږې څوک و؟»

صابــر چــې خــړ خــړ ور وکتــل، انځورګــره موســکه شــوه،: «خیــر دې وي، زه یــې درتــه ووایــم. هغــه فرانکلــن دېلانــو روزولــت و. هغــه د امریــکا دوه دېرشــم ولســمشر و، خــو لــه پښــو نــه فلــج و؛ یعنــې پښــې یــې درلــودې مګــر ګرځېدلــی نــه شــو. دا ناروغــي ورتــه پــه نهــه دېــرش کلنــۍ کــې پیدا شــوې و. خــو هغــه بیــا هــم څلــور ځلــې پرلــه پســې د امریــکا ولســمشر

شو چې خلک ورته تر ننه پورې درناوی کوي. امریکا یې ډېر لوړ مقام ته ورساوه. هېچا دا ګومان نه کاوه چې ګواکې هغه ګرځېدای نه شي. پوهېږې کله چې فلج شو نو ډېر نا امېده شوی و، خو د وخت په تېرېدو سره یې مېرمنې ورته وویل، ستا فلج کېدل باید ستا د پرمختګ مخه ونه نیسي، ته باید نورو ته یوه بېلګه وګرځې چې هغوی هم له خپل حالت سره مبارزه وکړي نو ته باید تسلیم نه شې، ته باید مبارزه وکړې. هماغه و چې فرانکلن دېلانو روزولت چې په (FDR) مشهور و، ځان ټاکنو ته کاندید کړ او بریا یې هم په برخه شوه.»

انځورګرې له صابر وپوښتل: «ته پوهېږې چې هغه څنګه ولسمشر شو؟»

صابر ژر ځواب ورکړ: «زه څه پوهېږم.»

انځورګرې وویل: «هغه په ځان او خپلې وړتیا باور وکړ او خلکو په هغه باور وکړ. اوس ته هم په ځان باور وکړه، د روزنتون د ماشومانو په یوې خبرې خپله وړتیا په ځمکه مه غورځوه، ځان نور هم پیاوړی کړه او له دې موقع نه چې په لاس درغلې، ګټه واخله. زموږ ښار ته د سرو زرو مډال وګټه؛ داسې کار وکړه چې د بدن په غړو بشپړ خلکو نه وي کړی.»

صابر د انځورګرې له خبرو اغېزمن شو؛ داسې لکه چې تازه روح په کې پوه کړای شوې وي. پس له هغه نه، شپه او ورځ د نقشو په جوړولو اخته شو او ډېرې نقشې یې جوړې کړې. دوه اوونۍ تېرې شوې او د مسابقې ورځ را ورسېده. صابر له ښه چمتووالي سره د

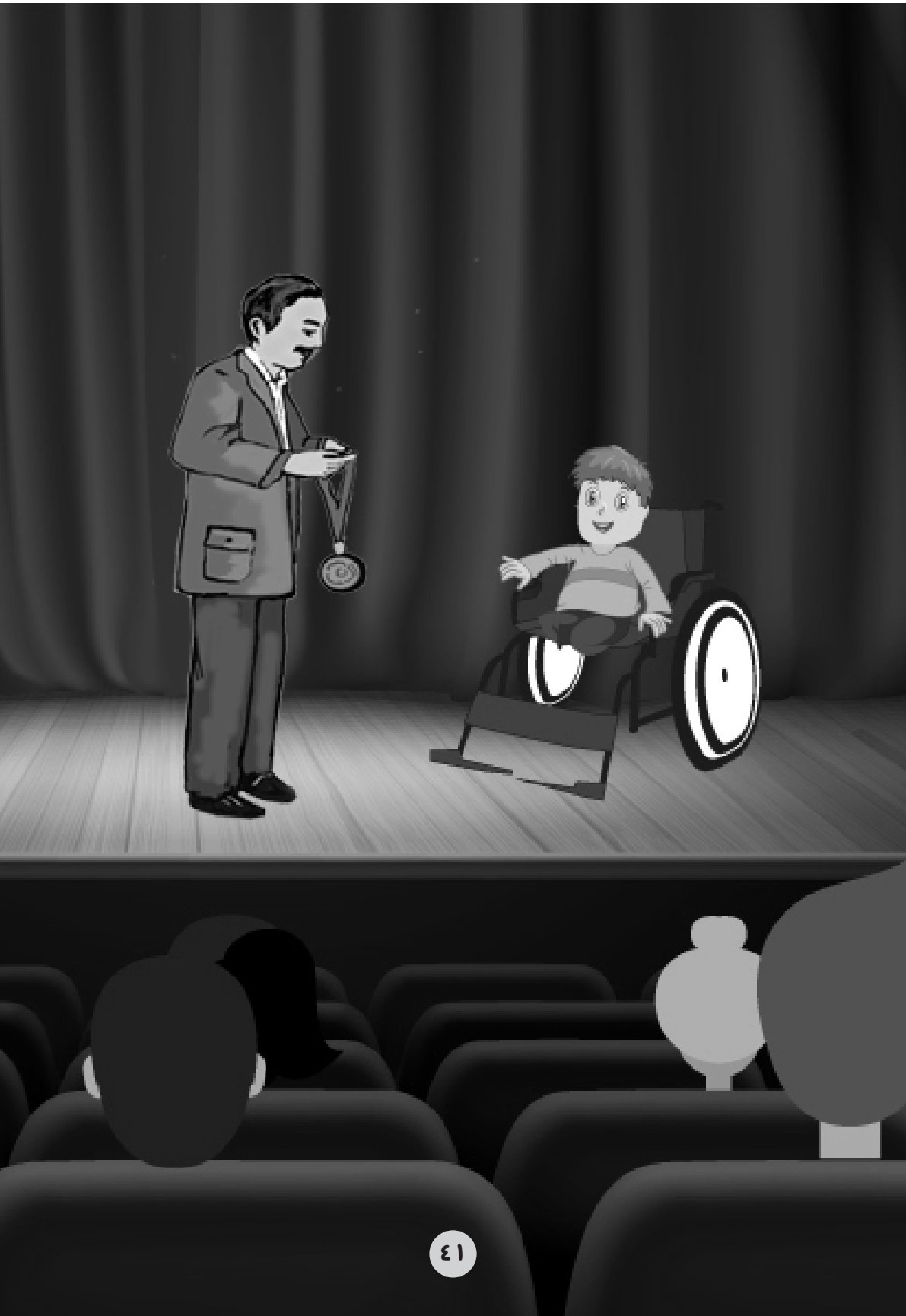

مسابقې لپاره بل ښار ته لاړ.

په مسابقه کې هر چا خپلې ښېلا ښېلې وړتیاوې ښودلې. کله چې صابر ته وار را ورسېد نو لومړی د ټولو پام د ده پښو او بیا د مېز پر سر اېښودل شوي کوچني کور ته واوښت. صابر ورته خپله نقشه تشریح کړه او هر هغه څه چې د کور په جوړولو کې لازم برېښېدل، ورته په خپل جوړ کړي کوچني کور کې ور وښودل. نقشه د خلکو خوښه شوه.

ارزوونکي د ستېژ سر ته راغلل چې یو کس ګټونکی اعلان کړي، هر ګډون کوونکي دا دعا کوله چې خپله ګټونکی شي. د سیالۍ یو ارزونکی تر نورو لږ مخ ته ودرېد او ویې ویل: «د دې نړیوالې سیالۍ ګټونکی هغه څوک دی چې پر خپل ځان او خپلو وړتیاوو باور د دې سیالۍ ګټونکی کړی دی. زموږ د دې سیالۍ ګټونکی هغه څوک دی چې نهیلیو ته یې مخه نه ده ورکړې، دا ګټونکی هغه څوک دی چې هم به زموږ لپاره او هم به په وجود کې د نیمګړو انسانانو لپاره د کار او زیار یوه بېلګه وي. دا ګټونکی د حیرانوونکي ښار اوسېدونکی صابر خان دی.»

چکچکې وشوې او شپېلکونه ووهل شول. صابر د همدې چکچکو او شپېلکیو په جوش کې چې یوه پیشۍ یې په غېږ کې ټینګه نیولې وه، دوو کسانو په خپل ویلچیر کې ستېج ته پورته کړ. ارزوونکي د هغه په غاړه کې د سرو زرو مډال واچاوه او ورته یې وویل چې خپل احساسات له نورو سره شریک کړي.

صابر چې مایک په لاس کې واخیست، بې اختیاره یې سترګې

اوښکې اوښکې شوې. په ژړېدونکي غږ يې وويل: «کله هم زما په فکر کې دا نه وو ګرځېدلی چې يوه ورځ به د کومې سيالۍ ګټونکی شم او په زرګونه خلک به راته چکچکې ووهي. ما هيڅکله دا فکر نه کاوه چې يوه ورځ به زما دومره درناوی کېږي؛ ځکه زه ټول عمر ړنګ شوی يم.»

ستونی يې غريو ونيو او په هماغه حالت کې ورو ورو لګيا شو: «کله چې وزېږېدم مور او پلار د دې لپاره چې په وجود نيمګړی يم په روغتون کې پرېښودلم، روغتون روزنتون ته وسپارلم؛ روزنتون هم له مجبوريت څخه ساتلم.

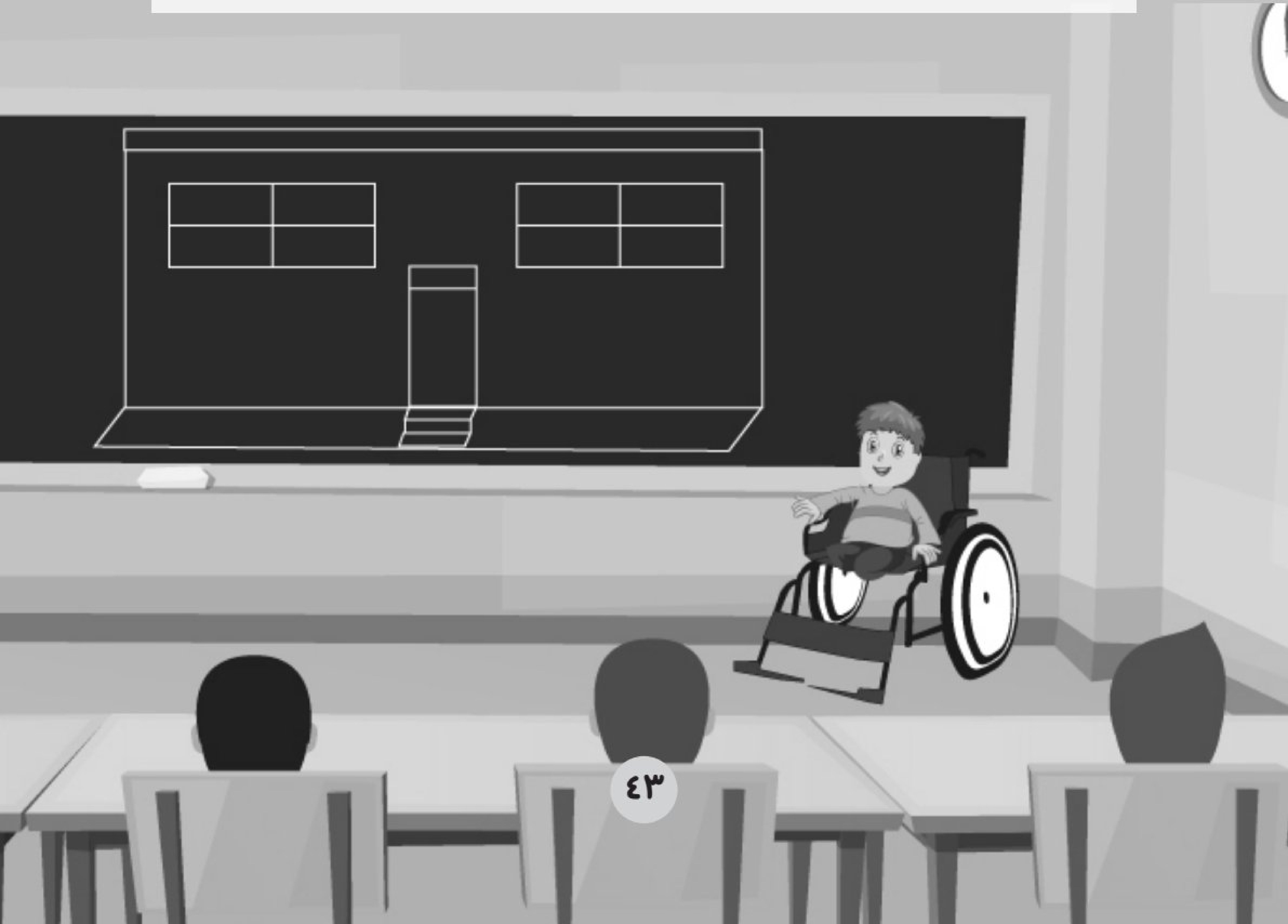

په روزنتون کې د خپلو ملګرو او خلکو چلند دا احساس راکاوه چې زه د دوی په شان نه یم او تل به نورو ته محتاج یم او هیڅکله به کوم کار نه شم کولی.»

هغه له خپل جیب نه څو جوړې کړې نقشې را و ایستې، په کتو کتو ورته موسک شو، هغه یې خلکو ته وښودلې او بیا یې وویل: «د نقشې جوړول مې د روزنتون په وخت کې پیل کړ. زما یو خیال و چې یو وخت د خپلې نقشې غوندې یو ښایسته کور ولرم او په هغه کې له کورنۍ سره ژوند وکړم. خو په روزنتون کې چا زما دې وړتیا ته ونه کتل.»

هغه خپلو پښو ته وکتل او یو سوړ اسویلی یې وکیښ: «زما نیمګړتوب زما ټولې هیلې او ارزوګانې نیمګړې ښودې او زه یې مایوسه کولم. کومې کورنۍ چې روزنتون ته د ماشوم د خوښولو لپاره راتلې، اول به یې زه خوښ کړم خو زما نیمګړتوب به د هغوی مخه ونیوله او زما پر ځای به یې بل ماشوم خوښ کړ. داسې څو ځلې په روزنتون کې ورټل شوم. اخر له روزنتون نه ووتم.»

صابر په خپل غېږ کې نیولې پیشۍ باندې په مینه لاس تېر کړ او ورغبرګه یې کړه: «له هغې ورځې وروسته مې دا پیشۍ ملګرې شوه، چې زه اوس پرته له دې پیشۍ چېرته نه ځم؛ دې پیشۍ زه یو داسې ځای ته بوتلم چې هلته یوه ښکله دنیا وه، هلته زما له فکر نه دا خبره ورکه شوه چې زه نیمګړی یم؛ هلته زما د وړتیا قدر کېږي، هلته مې د ځان په شبر ډېر داسې کسان ولیدل چې ځان

ته يې يو شخصيت او شناخت درلود. د دې ښار اوسېدونکي داسې ورتياوې لري چې روغ او بشپړ خلک يې نه لري.

زه د همدې پېښې په ملتيا حيرانوونکي ښار ته لاړم؛ هلته زما ورتيا وروزل شوه او د هغه ښار د مشر او د خپلې ملګرې انځورګرې په هڅوونو نن د دې سيالۍ يو ګډونوال يم.»

د صابر د ژوند د کيسې له اورېدو سره ټول ګډون کوونکي په پښو ودرېدل او په چکچکو يې پيل وکړ. له سيالۍ نه وروسته د صابر نوم په ورځپاڼو کې راغی او تصويرونه يې په تلويزيونونو کې خپاره شول. د ژوند کيسه يې د هر چا د خولې کيسه شوه.

د تلويزيون په هر چېنل کې د ده په اړه خبرې کېدلې او د تلويزيوني خپرونو مېلمه کېده.

دی نور يوازې د صابر په نوم نه بلکې د کور ډېزانوونکي صابر په نوم يادېده. هر چا به ان له لرې ملکونو له ده سره د کور جوړولو په اړه اړيکې نيولې. له صابر نه يو ډېر لوی شخصيت جوړ شو. هر څوک به د ډيزاين د زده کړې لپاره مراجعه ورته کوله او ده به ورته د کور ډيزاينولو لکچرونه ورکول.

صابر همدلته پرېږدو او مور او تاسې د خوشحاليو مېنې ته سر ورښکاره کوو چې پوه شو د صابر مور او پلار په څه حال دي.

د خوشحاليو مېنه تر اوسه پورې هماغه ډول يخې پاتې ده. د صابر مور او پلار هماغسې يوازې دي. وخت هماغسې تم دی. شاه محمد او حميدې له ډېرې پښېمانۍ سره شپې او ورځې تېروي او ډېر

کمزوري شوي دي. هغوی د صابر په اړه په خپلې پرېکړې پښېمانه دي. د صابر د شهرت ازانګې تر دوی پورې هم رسېدلې دي. شاه محمد په ورځپاڼه کې د صابر د ژوند خپره شوې کيسه په لوړ آواز خپلې مېرمنې ته لولي.

شاه محمد له کيسې خوند واخيست خو په زړه کې يوه پوښتنه هم ورپيدا کړه: که اوس موږ خپل ماشوم نه وای پرې اېښی، هغه به هم دا مډال ګټلی و.

حميدې پرې غبږ وکړ: «شاه محمده! د دغه ماشوم د ژوند کيسه کټ مټ لکه زموږ د ژوند د کيسې غوندې ده. دی هم په روغتون کې پرېښودل شوی او موږ هم خپل ماشوم په روغتون کې پرېښی و او د روغتون کسانو روزنتون ته سپارلی. په ياد دې دي کله چې تېر کال د

بیا ژوند روغتون ته لاړو، هغوی هم وویل چې زموږ ماشوم یې روزنتون ته سپارلی و. که دې خوښه وي راځه چې روزنتون ته لاړ شو. د خپل زوی کره پوښتنه ترې وکړو. هسې نه چې همدا صابر زموږ زوی وي.»

د حمیدې خبره د شاه محمد په زړه پرېوته خو ویې ویل: «فایده نه کوي، هېر دې دي، یو کال مخکې چې تللي وو، زوی مو په کې نه و.»

خو د حمیدې له ډېر ټینګار سره، هماغه شېبه دواړه روزنتون ته لاړل. کله چې روزنتون ته ورسېدل، د روزنتون مشر ورته وویل: «موږ خو تاسو ته هغه بل ځل هم وویل چې هغه ماشوم له روزنتون نه تللی او موږ ترې خبر نه یو چې چېرته دی.»

حمیدې ترې وپوښتل: «تاسو په هغه ماشوم نوم اېښی و؟»

د روزنتون مشر وویل: «هو! موږ پرې د صابر نوم اېښی و.»

د دې نوم له اورېدو سره شاه محمد په بېړه د خپلې کورتۍ له جیب نه ورځپاڼه راوکښله او په هغه کې یې د صابر خپور شوی انځور هغه ته ور وښود: «آیا همدا صابر دی؟»

مشر خپلې عینکې په سترګو کړې او په ځیر یې انځور ته وکتل او په لوړ غږ یې وویل: «هو! هو! همدا صابر دی، خو د ده انځور په ورځپاڼه کې څه کوي؟»

شاه محمد ور غبرګه کړه: «د صابر عکس ځکه په ورځپاڼه کې چاپ شوی چې د سرو زرو مډال یې ګټلی دی.»

شـاه محمـد او حمیـده دواړه پــه ژړا ژړا لــه روزنتــون نــه ووتــل او د حیرانوونکـي ښـار لاره يـې خپلـه کـړه. ډېـرې شـپې او ورځـې يـې مـزل وکـړ چـې هغـه ښـار تـه ورسـېدل. د ښـار د ښـکلا پـه ليـدو ګوتـه پـه غـاښ شـول. ټـول ښـار پـه ګلانـو پوښـل شـوی و؛ کورونـه خـو بېخـي پـه ګلانـو کـې پټ وو. لکـه د شـاتو د مچـۍ ځالـه چـې مچـۍ تـرې نـه راتـاوې وي، ګلان لـه کورونـو نـه چاپېـر وو.

حیـرت یـې شـېبه پـه شـېبه ځکـه زیاتېـده چـې دوی پـس لـه ډېـرې مـودې نـه دومـره ښـکلی او سمسـور ښـار لیـده. څومـره بـه چـې مـخ تـه تلـل، ښـکلاوې بـه لا ډېرېـدې. کلـه چـې دواړه کورونـو تـه ورنـږدې شـول، لـه خلکـو نـه یـې د صابـر پوښـتنه وکـړه. خلکـو د صابـر پتـه وښـوده او دوی نـور هـم مـخ پـر وړانـدې لاړل. کلـه چـې د صابـر کـور تـه ورسـېدل، دورازه یـې وټکولـه.

لـږه شـېبه وروسـته صابـر دروازه خلاصـه کـړه. لـه سـلام او روغبـړ نـه وروسـته یـې تـرې وپوښـتل: «وبخښـئ ومـې نـه پېژنـدئ، څـوک یاسـت؟»

د شاه محمد او حمیدې له خولې بې درکه چېغې ووتې؛ هغوی په ګونډو ورته کښېناستل او دواړو په یو وار صابر په غېږ کې ونیو او په سلګو یې وژړل. صابر بیا ترې پوښتنه وکړه: «تاسې څوک یاست؟ څنګه مو داسې کلک په غېږ کې ونیولم؛ ما خو تر دې مخکې لیدلي نه یاست. ما څه پېژنئ؟»

شـاه محمـد پـه ژړا وویـل: «تـه زمـوږ اولاد یـې. مـوږ سـتا مـور او پـلار یـو.»

د هغـه لـه دې خـبرې سره د صابـر خولـه وازه پاتـې شـوه. شـاه محمـد ورغبرگـه کـړه: «زویـه! لـه مـوږ دواړو یـوه ډېـره لویـه تېروتنـه شـوې چـې تـر ننـه پـورې یـې سـزا وینـو، هغـه مـوږ وو چـې د بیاژونـد پـه روغتـون کـې مـو پرېښـودې؛ فکـر مـو کاوه چـې سمه پرېکـړه مـو کـړې خـو وروسـته وپوهېـدو چـې مـوږ څومـره غټـه گناه کـړې ده.

تـه پوهېـږې کلـه چـې تـه مـو د بیـا ژونـد روغتـون کـې پرېښـودې او خپلـې مېنـې تـه سـتانه شـوو؛ د خوشـحالیو د مېنـې مـشره ونـه راتـه پـه غوسـه شـوه او ټـول ښـار یـې یخـی وگرځـاوه؛ آن دا چـې خلـک یـې هـم یخـی کـړل.

هغـه مېنـه چـې پـه ښـکلا کـې بیسـارې وه، اوس د یخیـو منظـره تـرې جـوړه ده.

وخـت پـه کـې تـم دی، یـوازې مـوږ دواړه پـه کې په خپـل حال پرېښـودل شـوي یـو چـې ټـول عمـر په څـور او کـړاو کـې تېـر کـړو او خپلـې تېروتنې تـه مـو پـام شي. هـر ځـل چـې د خپلـې مېنـې خلکـو تـه گـورو څورېـږو. ځکـه هغـوی ټـول زمـوږ لـه لاسـه لـه دې بـد حالـت سره مـخ شـول.»

شـاه محمـد څوړنـد سر د صابـر مخـې تـه ودرېـد او وویـل: «تـه بـه چـې راپـه یادېـدې نـور هـم څورېـدو. دا اندېښـنه بـه راسره شـوه چـې تـه بـه چېرتـه یـې، لـه چـا سره بـه اوسـېږې، تـا ښـه سـاتي او کـه نـه؟ خـو کلـه چـې مـوږ پـه خپلـې غلطـۍ پـوه شـوو، وخـت ډېـر تېـر و. یـوه ورځ زه او مـور دې د بیاژونـد روغتـون تـه لاړو، سـتا پوښـتنه مـو وکـړه، هغـوی وویـل: «مـوږ هغـه ماشـومان چـې مـور او پـلار نـه لـري یـا یـې نـه سـاتي

روزنتون ته لېږو.» بیا روزنتون ته لاړو؛ خو له بده مرغه چې ته په هغه وخت روزنتون کې نه وې او مور بیا تش لاس کور ته راغلو. پس له هغه مو څو ځلې په روزنتون کې پوښتنه وکړه چې ګواکې ستون شوی به یې.

شاه محمد یوه اوږده ساه واخیسته او له خپل جېب نه یې هغه ورځپاڼه چې د صابر عکس په کې چاپ شوی و، صابر ته ورکړه او ویې ویل: «کله چې دا ورځپاڼه مو پیدا کړه، هغه مو له ځان سره روزنتون ته یووړه، د روزنتون مشر ته مو ستا عکس وښود، هغه چې ستا عکس ولید، ویې ویل چې دا ته یې. په ورځپاڼه کې مو د دې ښار نوم پیدا کړ او دا دی درپسې دلته راغلو.»

شاه محمد چې غلی شو، حمیدې څو ځلې سر په سر صابر پر سر او مخ ښکل کړ او ویې ویل: «زویه! دلته ځکه راغلي یو چې تا له ځان سره خپل کور ته یوسو؛ هیله کوو زمونږ خبره ومنه او مونږ سره لاړ شه، مونږ اوس پخپل کار ډېر پښېمانه یو. ته زمونږ زوی یې! مونږ ته یوازې پرې ابښې وې خو ته مو یوازې مه پرېږده.»

د دوی خبرې چې خلاصې شوې، مخکې له دې چې صابر څه ووایي، هلته د حیرانوونکي ښار راټولو شویو خلکو په یوه خوله وویل: «تاسې هم ځان ته مور او پلار وایاست، خپل اولاد مو یوازې پرېښود! پرته له دې چې فکر وکړئ دی به له چا سره او څنګه ژوند کوي، افسوس په تاسو.»

په دې ګړۍ کې پېښې د ښار مشر ته ټول احوال ورساوه او هغه

یـې ځـان سره راووسـت. کلـه چـې هغـه راغـی، خلکـو تـه یـې وویـل: «پـه دې مسـاله کـې ستاسـو کار نشـته. دا د صابـر او د هغـه د مـور او پـلار تـر منځ خـبره ده؛ ښـه بـه دا وي چـې صابـر پـه خپلـه پرېکـړه وکـړي.»

د ښـار مـشر ټـول خلـک خپلـو کـورو تـه ولېـږل او صابـر تـه یـې د ښـه فکـر کولـو مشـوره ورکـړه. صابـر پـس لـه ډېـر فکـر نـه دا پرېکـړه وکـړه چـې لـه خپـل مـور او پـلار سره لاړ شي. د حیرانوونکـي ښـار خلکـو تـه یـې غـږ وکـړ. هغـوی چـې راغلـل ورتـه یـې وویـل: «مـا چـې د کـور کومه نقشـه د لومـړي ځـل لپـاره جـوړه کـړې وه، هغـه زمـا یـوه هیلـه وه چـې زه هغسـې یـو کـور ولـرم او پـه هغـه کـې لـه خپـل مـور او پـلار سره ژونـد وکـړم، نـن هـم هغـه نقشـه زمـا پـه مغـزو کـې شـته. نـو زه غـواړم هغـه هیلـه مـې پـوره کـړم او لـه خپـل مـور او پـلار سره ژونـد وکـړم او پخوانـۍ خـبرې هېـرې کـړم.»

لـه دې سره یـې مـور او پـلار تـه ټینګـه غېـږه ورکـړه. خلکـو ورتـه لـه ډېـرې خوشـحالۍ چکچکـې وکـړې. کلـه چـې د حیرانوونکـي ښـار لـه خلکـو سره یـې مخـه ښـه وکـړه، خپلـې پېشـۍ تـه یـې چـې د هغـه تـر څنـګ ناسـته وه، وویـل: «تـه بـه لـه مـا سره زمـا کـور تـه ځـې، ځکـه تـه زمـا تـر ټولـو ډېـر ښـه ملګـری او زمـا د نېکمرغیـو اصلـي سـبب یـې.»

د پیشۍ سترګې وځلېدې: «وه د خدای نېک بخته! ته هم زما ډېر ښه ملګری یې؛ مګر زه له تا سره نه شم تللی ځکه زه باید دې حیرانوونکي ښار ته نور داسې ماشومان راولم چې لکه تا غوندې په کې خپله وړتیا وروزي

او پر ځان باور زده کړي او د ټولنې خلک يې لکه د نورو روغو کسانو غوندې ومني؛ خو ستا ملګرتيا او خبرې به تل زما په ياد وي.»

صابر انځورګرې ته ځير شو، چې د وره ترشنګه غلې ولاړه ده او په اوښلنو سترګو ورته ګوري. له خپل ويلچير سره د هغې خوا ته لاړ او ورته يې وويل: «له تا ډېره مننه کوم. ستا کړې کيسې ما ته زما د ژوند لاره وښودله او پر ځان باور يې را زده کړ.»

انځورګرې ورته وويل: «ما داسې څه نه دي کړي چې ته رانه مننه وکړې. خپل مور او پلار سره لاړ شه، زه درته خوشحاله ژوند غواړم.»

له دې سره صابر له پلار او مور سره د حيرانوونکي ښار له

دروازې ووت او د خوشحاليو مېنې په لور روان شو.

همدا چې صابر له خپل ويلچير سره د خوشحاليو مېنې ته ننوت، ټوله مېنه سمدستي زرغونه شوه، ونې يې ټولې تکې شنې شوې، بوټي ټول وغوړېدل، خلک ټول عادي حالت ته راغلل، مرغانو په سندرو پيل وکړ، گلانو خپلې پاڼې پرې وشيندلې او ويې ويل: «موږ د خپلې مېنې دوه سوم کس ته ښه راغلاست وايو، ښه راغلې.»

څومره چې صابر دوی خپل کور ته نږدې کېدل، هغومره به په تېزۍ د مېنې ښکلا زياتېدله. دا هماغسې يوه مېنه وه چې صابر په کې د اوسېدو هيله درلوده.

له هغې ورځې وروسته د خوشحاليو مېنه بېرته سمسوره شوه. په وخت کې ساه وغړېده او صابر له شاه محمد او حميدې سره خوشحاله ژوند پيل کړ.

خو صابر يوازې په دې خوشحالۍ قناعت ونه کړ. پوهېږئ، هغه څه وکړ؟ هو، سم فکر مو کړی، هغه له نيمگړو ماشومانو سره د مرستې لپاره په څو ورځو کې د نيمگړو ماشومانو د وړتيا د روزلو بنسټ جوړ کړ. ځکه هغه دا هيله لرله چې څوک دې نيمگړو ماشومانو ته په کمه سترگه ونه گوري.

پای

د توانا نوي چاپوني
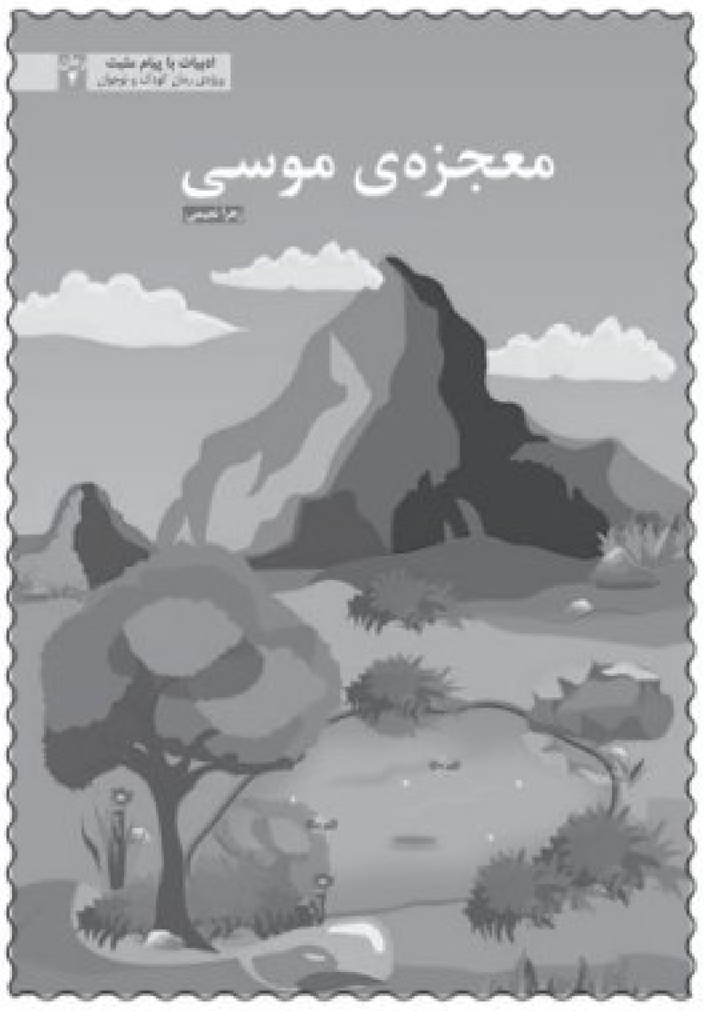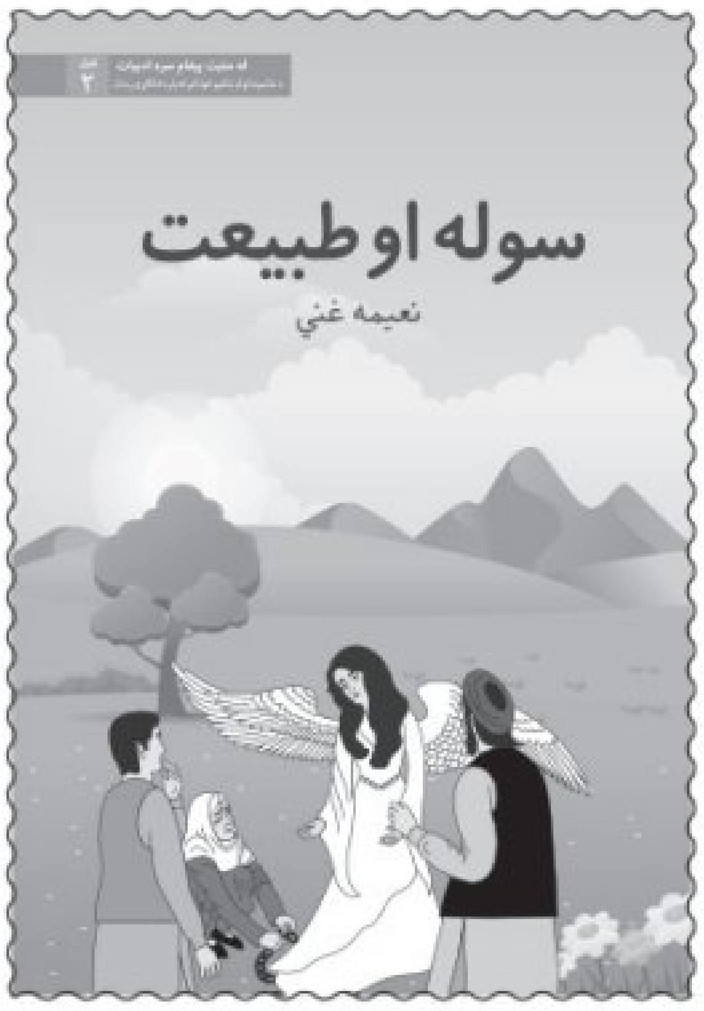
د توانا لومړۍ جشنوارې کتابونه